

[Dupont.]

Et andet punkt i lovforslaget, der giver anledning til en principiel betragtning, er § 20, stk. 2, ifølge hvilket enhver offentlig eller anerkendt privat skole er pligtig at stille sig til rådighed som supplerende øvelsesskole. Der står videre, at aftale om denne virksomhed træffes af seminarirektoren med de pågældende skolers ledere. Vil det ikke her — selv om jeg meget vel ved, at forhandlingerne som regel sker uden gnidninger — dog alligevel ikke være rigtigt, at kommunalbestyrelsen og skolekommissionen drages med ind i disse forhandlinger? Det er dog trods alt ikke alene et pædagogisk anliggende, der alene vedrører seminariet og skolelederne, men det vedrører også den økonomisk og pædagogisk ansvarlige ledelse.

Der er grund til at takke den højtærede undervisningsminister for, at han i § 28 foreslår, at loven skal træde i kraft i 1969-70, idet der herved skabes mulighed for, at de forberedende adgangs kursus' elever kan starte samtidig med studenterne.

Jeg ønsker samtidig hermed at spørge den højtærede undervisningsminister, om De studerendes Råd ved seminarierne, som oprettes i henhold til § 22, får repræsentation i lærerrådene og dermed en pædagogisk medbestemmelsesret — som jeg i øvrigt mener eleverne bør have.

Lad mig til slut takke den højtærede undervisningsminister for bemærkningerne om lærernes videreuddannelse. Det er af vital betydning for hele forløbet af børnenes uddannelse, at vi får en fremadskridende udvikling i denne videreuddannelse, også hvad angår specialerne, og at man aldrig forsømmer denne uddannelse. Ministerens bemærkning om at ville foretage en nøjere undersøgelse af seminarielærernes uddannelsesforhold fortjener også at fremhæves, idet der må søges skabt en virkelig kontakt mellem seminarielærerne og den folkeskole, de vordende lærere skal uddannes til. Jeg tvivler imidlertid ikke om, at også her vil Danmarks lærerhøjskole i fremtiden kunne medvirke ved at sørge for en rekruttering af folkeskolelærere over denne højere læreanstalt til seminariernes lærerstab.

Med disse ord kan jeg anbefale lovforslaget til udvalgsbehandling og til en varm og

intens og alligevel nøgtern offentlig debat i sommerens løb.

Poul Hartling: I 1894 vedtoges en lov om læreruddannelsen; den holdt i 36 år. Den næste lov fra 1930 holdt i 24 år. 1954-loven ser ud til at skulle afløses efter 12 år. Hvis vi skal holde den rytme, vil den nye lov slet ikke komme til at virke. Man kunne altså med nogen ret spørge, om ikke 1954-loven kunne få lov at bestå endnu nogen tid. Det er på mange måder en god lov, og vi seminariefolk, som har tjent under både 1930-loven og 1954-loven, er da ikke i tvivl om, at der skete store fremskridt i 1954: studenteruddannelsen blev knæsat som en 3-årig uddannelse; linjeuddannelsen — altså at der blev mulighed for en specialisering, en ret grundig uddannelse i et såkaldt linjefag — blev indført, og det var en virkelig forbedring i forhold til den tidligere såkaldte specialelæsning; optagelsesbetingelserne blev lidt strengere, og der blev eksamensfrihed i nogle fag.

Det er en misforståelse at tro, at eksamen blev afskaffet på seminarierne, som man så ofte hører det. Vi har stadig væk også i dag grønne tæpper på bordet og censorer fra ministeriet og forseglede opgavekonvolutter. I visse fag, nemlig praktisk skolegerning, pædagogik, psykologi, historie, kristendomskundskab og dansk litteratur afløstes den mundtlige prøve ganske vist af en lærerudtalelse, i andre fag af en standpunktskarakter, men i en række fag bibeholdtes eksamen.

Under denne lov fra 1954 har der fundet en kolossal stærk udvikling sted. Ikke blot er seminarierne blevet fornyet bygningsmæssigt, så der vel ikke findes noget seminarium, der ikke i 10-året efter 1954 har fået forbedrede lokaleforhold, ja, næsten i alle tilfælde helt nye bygninger; men også nye fag, nye metoder, nye pædagogiske indslag har præget seminariernes liv. Den vækst, der er foregået under 1954-loven, er en sådan, at seminarierne næsten ikke er til at kende igen, og alt dette er sket på 10 år.

Alligevel kom det udvalg, som blev nedsat i 1960, til det resultat, at man måtte foreslå en ny lov. Det kan som sagt synes unødvendigt, fordi 1954-loven har så mange gode sider, og det kan synes uretfærdigt,